

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Σεπτεμβρίου ἕως 15 προσεχούς Σεπτεμβρίου 1897· καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.

Οὐδεμία συνδρομὴ δύναται νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ ἄλλης ἐποχῆς παρὰ ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1896.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ πενταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡ ΑΓΓΛΙΚΗ διπλωματία, προμαντεύουσα τὸ ναυάγιον τῶν διαπραγματεύσεων, αἵτινες διεξάγονται ὑπὸ τῶν πρεσβευτῶν ἐν Κων(υ)πόλει ἐπιτελεῖ ὡς φόβητρον τὰς ἐκρήξεις τῆς δυσαρρεσκείας τῶν λαῶν, αἵτινες θὰ ἐβίαζον τὴν χεῖρα τῆς διπλωματίας καὶ θὰ καθίστων ἀναπόφευκτον ὀριστικωτέραν λύσιν. Ὁ βιενναῖος ἀνταποκριτὴς τῆς «Σημαίας» ἀγγέλλει ὡς βεβαίαν τὴν μακεδονικὴν ἐπανάστασιν τὸ ἔαρ, θεωρεῖ δὲ πιθανὴν τὴν συνεννόησιν Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας. Ἀλλὰ, κατὰ κανόνα, κίνδυνος, προβλεπόμενος πρὸ μηνῶν, ἀποσβεσθῆναι εὐκόλως. Ἐπίσημος ἑλληνοβουλγαρικὴ σύμπραξις πρὸς ἐκτέλεσιν συμπεφωνημένου προγράμματος θ' ἀπέβαινε βεβαίως εἰς τὸ καθεστὸς πολὺ κινδυνωδεστέρᾳ τῶν μεμονωμένων ἐνεργειῶν τοῦ Κομιτάτου τῆς Σόφιας ἢ τῆς Ἑθνικῆς Ἑταιρίας τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ πόσον ἀπέχει ἡ σύμπραξις αὕτη ! Αἱ φυλετικαὶ ἐριδὲς ἐπὶ τῆς βουλγαρικῆς χερσονήσου, ὡς ἴνα διευκολύνωσι τοὺς ὑστερολογισμοὺς τῶν ἰσχυρῶν, ἐγένοντο ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε ὀξείαι. Ὁ Σίμιτς, μόλις ἀναδεχθεὶς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἐν Βελιγραδίῳ, ἐπέπεσε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυν ὅτι ἡ ὑπουργικὴ μεταβολὴ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐπὶ νεγκεν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν στάσιν τῆς Σερβίας ἐν τῷ ζητηματι τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Σκοπίων, διέταξε δ' αὐτὸν ν' ἀνανεώσῃ ἐπιδιόρθως τὰ παρὰ τῇ Πύλῃ διαβήματα, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ σερβικοῦ ἐθνικοῦ. Βεράτιον δὲν ἐξεδόθη ὑπὲρ τοῦ Ἑλλήνος μητροπολίτου. Ἐν τούτοις τὸ πατριαρχεῖον, ἐπιδείξαν τὴν προσήκουσαν εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ μετριοπαθείαν καὶ μακροθυμίαν, ἐπέτρεψε νὰ τελεσθῇ, κατὰ τὰς ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων, ἡ λειτουργία ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ναῷ καὶ ἑλληνιστὶ καὶ σερβιστὶ ἐκ περιτροπῆς, εὐχῆς δ' ἔργον εἶναι νὰ προελάνῃ τὸ διαβήμα τοῦτο τὴν ὁδὸν εἰς διαλλακτικὴν λύσιν, σφύζουσαν μὲν ἄθικτον τὸ γόητρον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπαρκοῦσαν δὲ καὶ εἰς εὐλογώτερὰς τῶν Σέρβων ἀξιώσεις. Εὐτυχῶς ἡ εἰδῆσις, καθ' ἣν ἡ Πύλη ἀνεγνώρισε τὸν Ἀνθιμὸν ὡς «μητροπολίτην τῶν Ρωμούνων», ἐξηλέγχθη ψευδής. Τοιοῦτοτρόπως τερατώδη ἀδικίαν καὶ ὕβριν δὲν θὰ ἠνείχοντο κατ' οὐδένα τρόπον οἱ τριακοντακισμύριοι Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οἰκοῦντες ἑδάφος ἀπὸ πέντε καὶ εἰκοσιν αἰῶνων πάτριον καὶ τηρήσαντες μὲν ἀκμῆς τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα, μὴ δόντες ὁμῶς ἀπὸ τῆς ἀλώσεως οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν παρὰ πόνου εἰς τοὺς κρατοῦντας. Νόμιμος ἔδρα μητροπολίτου Ρωμούνων μόνον τὸ Βουκουρέστιον δύναται νὰ ᾔῃ, δὲν ὑπάρχει δὲ πρὸς νότον τοῦ Δουνάβειος ἄστὺ ἢ χωρίον, αἰσθανθὲν τὴν ἀνάγκην

ἱεράρχου χειροτονηθέντος ὑπὸ τοῦ Μαργαρίτου. Ἡ ἐγκατάστασις τοιαύτης παρασυναγωγῆς ἀντικρὺ τοῦ θρόνου τοῦ Χρυσοστόμου θὰ ἐγένετο παραίτιος συμφορῶν, ὧν ἐνώπιον θὰ ἤμαυροῦντο αἱ περυσιναὶ σκηναὶ καὶ ὅς οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θ' ἀποσβέσῃ ἡ φρόνησις τοῦ Σουλτάνου. Παρὰ τὰς ἐρπυστικὰς ἀποδείξεις τῆς πρὸς τὸ καθεστὸς ψευδευλαβείας, δὲν εἶναι πολλοὶ γὰρ καὶ δεῖ, φίλια πρὸς τὸ ὁθωμανικὸν κράτος τὰ σχέδια, ὧν καθίσταται ὑπηρετίς ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα, ἐὰν δὲ μὴ ἀποπνιγῇ τὸ τέρας ἐν τοῖς σπαργάνοις, αἱ ἀποσυνθετικαὶ αὐτῆς ἐνέργειαι θὰ πλάσσωσι τὴν πρόφασιν τῆς ξενικῆς ἐπεμβάσεως, ἧς χάριν δαπανῶνται ἀπὸ εἰκοσιν ἑτῶν ποσὰ ὅλως δυσανάλογα πρὸς τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα. Δὲν ἀπαιτεῖται μαντικὴ δύναμις, ὅπως κατίδη τις διατὶ ὁ Ἀνθιμος ἐχειροτονήθη μητροπολίτης οὐχὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἀλλ' ἐπιφοιτήσει τοῦ Μαργαρίτου, ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν στιγμὴν.

Ἡ ΠΑΡΑΜΟΝΗ

Ἡ παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους ἐν Ἀθήναις. — Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ. — Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ βασιλόπουλα Μαρία. — Ὁ μικρὸς πρίγκηψ. — Ὁ πρωθυπουργός.

Χωρὶς στρατιωτικὴν παράταξιν μὲ τὰς συνήθεις ὁμῶς τιμὰς, μὲ τὴν τρελλὴν φαιδρότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν ἐκκωφτικὸν θόρυβον προεπέμφθη τὴν Τρίτην τὸ ἔτος 1896. Τὴν τελευταίαν τοῦ ἡμέραν τοῦ ἐσυχώρησεν δ' ἀθηναϊκὸς λαὸς ὅλας τοὺς ἀμαρτίας καὶ ἐλθισμῶνας τὰς πικρὰς τοῦ ἡμέρας τῆς ἀπογοητεύσεως μὲ τὰς ὁποίας μᾶς ἐπότισε καὶ τὸ ἀπέσπειλεν εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν αἰῶνων μὲ συμπαθειαν καὶ μὲ χριστιανικὴν ἀνεκτικότητα. Ἡ ἐορτὴ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἡ συγκεντροῦσα εἰς τὸν στενὸν καὶ παλαιὸν βουαρικὸν δρόμον ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῆς πρωτεύουσας τὰς τρεῖς ἢ τεσσαρὰς ὥρας τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου, ἤγετο φαιδρότερον καὶ ζωηρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη. Τὴν ἐορτὴν ἠνένησε ἐξαιρετικῶς ὡραίος καιρὸς. Μολοντοὶ ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας κατέπεσε καὶ ὀλίγη βροχὴ, ὁ καιρὸς κατέστη γλυκύτατος καὶ ἡμερώτατος ὑπὸ οὐρανὸν ἐλαφρῶς συννεφώδη. Ἀπὸ τῆς 2 μ. μ. ἤρχισεν ἡ συρροὴ εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Τὰ πρόχειρα παραπήγματα καὶ αἱ ὑπαιθροὶ ἐκθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἄλλοτε ἐκεῖ, δὲν ἔγιναν, διότι προεβλέπετο μεγαλειτέρα συρροὴ καὶ οἱ μικρέμποροι ἀπεδείλυσαν πρὸ τῆς ἀσταθείας τοῦ καιροῦ. Εἰς τὰς 3 ἡ κίνησις ἤτο εἰς τὸ ἄκρον τῆς ζωηρότητος αὐτῆς. Ὁ σιδηρόδρομος Πειραιῶς εἶχε φέρεῖ ἀπὸ τὴν γείτονα πόλιν κόσμον ὃχι ὀλίγον ὅστις ἐπιχυθεὶς εἰς τὸν στενὸν δρόμον προσέζωκε πολλὴν τὴν ζωὴν. Πρὶν ἀκόμη ἡ κυκλοφορία τῶν ἀμαξῶν ἀπαγορευθῇ, ἐθεάθη βασιλικὴ ἀμαξά φέρουσα τὸν υἱὸν τοῦ Διζόχου πρίγκηπα Ἀλέξανδρον. Ὁ μικρὸς πρίγκηψ κατήλθεν ὁλόκληρον τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὅτε εἰς τὴν καμπὴν τῆς πλατείας τῆς Καπνικαρέας χαριτωμένη σκηνὴ τὸν ἐπερίμενε. Οἱ μικροὶ μαθηταὶ λυκεῖου τινὸς τῆς πόλεως μᾶς, παιδιὰ ὅλα ζωηρότατα καὶ ἀποτελοῦντα ἰδικὸν τῶν ὁμιλῶν, περιεκύκλωσαν τὴν βασιλικὴν ἀμαξάν καὶ ἤρχισαν ῥαίνοντα τὸν πρίγκηπα μὲ τὰ πολύχρωμα χαρτάκια μὲ τὰ ὁποῖα εἶχον γεμάτα τὰ θυλάκια των. Ὁ πρίγκηψ ἐνθουσιασθεὶς ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν ἐκείνην ἠγέρθη καὶ ἐχαιρέτα καὶ οἱ

μικροὶ ἐνθαρρυνθέντες ἤρχισαν νὰ τοῦ σφυρίζουν μὲ τὰς σφυρίκτρας των καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν προπέμποντες τὴν ἀμαξάν ἕως τὴν Ὁραίαν Ἑλλάδα, ὅπου αὕτη ἐστράφη διὰ νὰ διευθυνθῇ διὰ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως εἰς τὴν Ἀνάκτορα. Εἰς τὴν ἐορτὴν προσῆλθε καὶ ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας πεζῇ. Εὐθὺς μόλις τὸ πλῆθος τοὺς ἀντελήφθη κατερχομένους διὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, μαθηταὶ τινὲς ἐρίφθησαν πρὸς τὰς ἐμπρὸς καὶ διήνοιγον δίοδον, ἄλλοι δὲ ὀπίσθεν συμπλέξαντες τὰς χεῖρας ἀπέτελεσαν δίκτυον διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε κατόπιν. Ἐκατέρωθεν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξώστας τὰ πολύχρωμα χαρτάκια κατέπιπτον βροχὴ καὶ ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς πριγκηπίσσης ἐκαλύφθησαν ἐξ ὁλοκλήρου. Ὅταν ὁμῶς ὁ Βασιλεὺς ἐφθασεν εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ καὶ ἐστράφη νάνελθῃ καὶ πάλιν πεζῇ ὁ ἐνθουσιασμός ἐκορυφώθη καὶ ζητωκραυγαὶ ἤκούοντο καὶ ἀστυνομικὴ δύναμις, ἡ ταχθεῖσα ὀπίσθεν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πλῆθος νὰ ὠθῇ τὸν Βασιλέα, ἠδυνάτει νὰ συγκρατήσῃ τὸν κόσμον. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ πριγκηπίσσα ἐχαιρέτων τὸ πλῆθος καὶ διήρχοντο ὑπὸ τὴν χρωματιστὴν βροχὴν μειδιῶντες. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος ἦσαν ἀγνωρίζοι. Ἀπὸ τὴν στολὴν τοῦ Βασιλέως δὲν ἐφάνετο πλέον τίποτε καὶ ἡ πριγκηπίσσα εἶχε λαβεῖ φανταστικὴν ὄψιν ἀπὸ τὰ χαρτάκια. Ὀλίγον ἀργότερα πρὸς τὸ ἐσπέραις ἐπεφάνη καὶ ὁ πρωθυπουργός κ. Δηλιγιάννης μετὰ τῆς ἀνέψιας τοῦ δεσποινίδος Χρυσοσπάθης. Καὶ περὶ τὸν κ. Δηλιγιάννην συνεσπειρώθη ὁ κόσμος καὶ ὁ πρωθυπουργός ἀποκεκαλυμμένος διήρχετο διὰ μέσου τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον τὸν ἐχαιρέτα δι' ἐκκωφτικῶν θορύβων.

ΕΚ ΖΑΓΟΡΙΟΥ

Ἡ κοινότης Νεγάδων. — Τὰ κληροδοτήματα. — Θάνατος ἱερέως. — Τὸ κληροδοτήμα Καραστάθου καὶ τῆς Ἀγγελικῆς Τσολάκη. — Διορισμός Βόλγα. — Ἡ κοινότης Μεσοβουνίου καὶ ἀγ. Μηνᾶ. — Αἱ ἀμαρτίαι τοῦ μητροπολίτου Βελλῆς. — Ἡ κοινότης Ἀλφιδι Τσεφλίκιον

Αἱ ἄλλοτε περιφανεῖς Νεγάδες ἀσμένως ἐδέξαντο ἐν τῇ γενεθλίῳ τοῦ γῆ τὸν ἐν Ρουμανίᾳ διαμένοντα ἄνδρα ἀξιοτ. κ. Ἀθανάσιον Κυρ. Ὑφαντὴν τὸν μοναδικὸν προστάτην τῶν ἐκκλησιῶν μᾶς καὶ ἰδρυτὴν δύο παρεκκλησιῶν ἐν τῇ κώμῃ μᾶς. Εἴθε ὁ Ὑψίστος νὰ κρατήσῃ τὸν βίον τοῦ πρὸς εὐημερίαν τῆς χώρας μᾶς καὶ ὡς παράδειγμα πολλῶν εὐπορούντων πατριωτῶν μᾶς ἐπιλανθανομένων τὸ πρὸς τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπιβαλλόμενον καθήκον. Ἦδη προσέφερε 10 λίρας ὁθ. πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ γυναικωνίτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας μᾶς. Πλέον τῶν 10 συγχωριανῶν μᾶς κατὰ τὸ εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ βίου τοῦ ἔτος μᾶς ἐστέρησεν ὁ ἀπὸ τῆς Χάρων ἀλλὰ τὴν πλέον ὀδυνηρὰν αἰσθησὴν ἣν ἔκαμεν εἰς ἀπαντας ἡμᾶς, ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ κατὰ πάντα ἀξιοδόχου ἀειμνήστου ἱερέως Παπα Γεωργίου Τσεπιδου θανάτου ἐν Ἀϊδῶ τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου διέμενε ὡς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου. Ἀφῆκε σύζυγον μητέρα καὶ δύο θυγατέρας ἀνευ οὐδενὸς προστάτου. Κατὰ τὸ 40 ἡμέτερον μνημόσυνον αὐτοῦ ἀξιολογον θῆγον ἐξεφώνησεν ὁ ἀκαματος διδάσκαλος καὶ συγχωριανός μᾶς κ. Γεώρ. Β. Σωτήρης κινῆσαντα τὰ δάκρυα τῶν παρισταμένων. Κατ' αὐτὰς ἀναμνηταὶ ἐνταῦθα ἐπανακάμ-

— Ἀγγέλλεται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι

— Ο διευθυντής της ἐν τῇ Νέᾳ ἀγορᾷ Μεγάλῃ Παράγγας κ. Βασ. Σωτηριάδης ἐκ Ποσειδωνίας τῆς Ἡπείρου ἠξιώθη τῆς τιμῆς νὰ ὀνομασθῇ ὑπὸ τῆς Α, Μ τοῦ Βασιλέως προμηθευτῆς τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς Συγκρίσεων ἀπὸ καρδίας τὸν κ. Σωτηριάδην ἐπὶ τῇ ἐξαίρετικῇ ταύτῃ τιμῇ.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σπ. Μπ. Ζάκουνθον. Συνδρομὴ ἐλήφθη ἀπο-ἀποστέλλομεν ἀποδείξεις εὐχαριστοῦμεν. — Ι. Ζ. Α. ἀρ. 13 ἀνέπιστολὴ καὶ συνδρομὰ ἐλήφθησαν βιβλία ἐστάλσαν. Σας γράφωμεν. — Χρ. Μ. Ε. ἡρ. χ. ὥρ. ο. ν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ τοιαύτη δὴλωσις διότι ἀπὸ ἐπιστροφῆς δὲν ἔχετε εὐθύνῃ. ἄλλως νομίζομεν ὅτι ἐξέπνευσεν ἡδὴ. — Θ. Γ. Π. εἰρα. ἰ. ὅ. ὅ. ἀστέλωμεν ἀποδείξιν εὐχαριστοῦμεν διὰ φροντί-

Ο ΝΑΣΟΣ ΤΟΥ ΑΛΗ-ΠΑΣΑ

ΗΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

Περὶ τὰ τέλη τῆς 18ης ἐκατονταετηρίδος τὰ χωρία τοῦ τμήματος Κουρβελισίου τῆς Ἡπείρου εἶχον ἀλληλοδιαδόχως ἐξισλαμισθῇ, ὑπελείπετο δὲ μόνον ἐκ τοῦ τμήματος ἐκείνου τὸ χωρίον Κούτσι (1). Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου κατήγετο καὶ ὁ Νάσος ὑπηρετῆς τοῦ Ἀλῆ πασᾶ νέος ὠραίος καὶ πιστὸς εἰς τὸν αὐθέντην του. Ἦτο ἡμέρα Παρασκευὴ τοῦ 1789 ὅτε ὁ Ἀλῆς ἐκαθητο ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς εἰς Ἰωάννιναν καὶ λαβὼν τὸ τσιμπούκι τὸ ὁποῖον προσέφερεν εἰς αὐτὸν ὁ Νάσος, στρέφεται πρὸς τὸν Μέτσε-Μπόνον (2) καὶ λέγει.

— Αἱ μωρὲ Μέτσε τί χαμπάρια ἔχομεν σήμερα.

— Πασᾶ μου ὁ Ἀλῆς Σούλιος (3) ἦλθε ἀπὸ Κούτσι καὶ ἔχει χαίρῃ νὰ σὰς ἰμῖλησιν.

— Πού εἶνε μπίρομ' ὅς ἐλθῃ λοιπὸν μέσα.

Ὁ Ἀλῆς εἰσερχόμενος ἀπὸ τῆς θύρας ὑποκλίνεται μέχρις ἐδάφους καὶ οὕτω φθάνει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀλῆ, ἀπτόμενος δὲ αὐτῶν ὀπισθοχωρεῖ ἐσταυρωμέναις χερσὶ καὶ ἀπομακρυνθεὶς ἵσταται περίφοβος ἀπέναντι τοῦ Ἀλῆ ὡς ἀκίνητον ἀγάλμα προσβλέπων κατὰ γῆς.

— Πές μου μπίρομ' τί ἔχομεν ἀπὸ τὸ Κούτσι.

— Τί νὰ σὲ πῶ πασᾶ μου τομ μπελᾶ μας βοήκαμαν μὲ αὐτοὺς τοὺς χωριανούς μας καουρίδες μὰς ὑβρίζουν καθήμερα ὅτι τουρκέψαμαν καὶ μὰς περιγελοῦν ὅτι ἐγίναμαν Τούρκοι διὰ τὸ τίποτε (Τουρκ περ γκίζε (4)). Ἐπειτὰ ἐτοιμάζουν φαγητὰ μὲ γουρουνίσιο κρέας καὶ μὰς φωνάζουν καὶ ἡμᾶς εἰς ζιφάφι ἐπιτήδεος διὰ νὰ φάμε χωρὶς νὰ τὸ ξέρωμε. Δὲν ὑποφέρονται πασᾶ μου καὶ τὸ κακὸ εἶνε ὅτι εἶνε πλείότεροι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Τούρκους ἦλθα λοιπὸν νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ δώσετε τέλος εἰς αὐτὰ τὰ βάσανά μας ἢ νὰ μὰς εὑρετὲ ἄλλον τόπον νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐκεῖ, γιατί δὲ μπορούμε πλεῖα νὰ ζήσωμεν μ' αὐτοὺς, ἢ νὰ διατάξετε νὰ...

— Πές το μπίρομ' τί νὰ τοὺς κάμω;

— Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀλῆς ἐσιώπα διατάζων νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ἀπαίσιον σχέδιον ὁπερ μετὰ τοῦ Μέτσε-Μπόνου εἶχον συλλάβει, προσέβλεψε δὲ τὸν Μέτσε.

— Αἱ, μωρὲ Μέτσε, ἐσὺ τί λές; Ἐπανελάβεν ὁ Ἀλῆς.

— Πασᾶ μου ὅλα τὰ φταίει ἐκεῖνος ὁ καλόγηρος (5) ἀλλὰ μολοντούτο ἡ ἀφεντιά σου τῶχει 'στὸ χέρι.

1 Τὸ χωρίον τοῦτο συννεύον μετὰ τὸ τμήμα Χειμάρρας ἦτο ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κουρβελισίου καὶ πατρίς τοῦ διαδοχικοῦ Γκιών-Δέκα Κούτσι ἐπικαλούμενου. τὸ δὲ 1893 κατεστράφη δολοκλήρον ὑπὸ σεισμοῦ. ἔκτοτε δὲ ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κουρβελισίου μετετέθη εἰς τὸ χωρίον Προγονάτι τοῦ αὐτοῦ τμήματος. — Γνωστὸς ὁ Γκιών-Δέκας ἐκ τῶν Λυκουρσιακῶν.

2 Ὁ Μέτσε-Μπόνος ἦτο Ἰταλὸς μετοικῆσας ἐν Τεπελενίφ ὅπου καὶ ἐξώμοσε τὴν ἰταλικὴν καταγωγὴν του δεκνύει καὶ αὐτὸ τὸ ἐπώνυμον (Μπονούς).

3 Οὗτος ἦτο εἰς τῶν νεωτέρων ἐξισλαμισθέντων Κουτσιωτῶν.

4 Εὐτελέστατον εἶδος τυροῦ ἐξαγομένον ἀπὸ τὸ ζυνόγαλα ἐπομένως στερούμενον πάσης ἱκμάδος λίπους, ὥστε εἶνε ξηρότατον δυνάμενον νὰ ἀποπνίξῃ τὸν καταβροχθίζοντα εἶνε δὲ τὸ ἀνωτέρω ἀλβανικὴ παροιμία.

5. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἱερομόναχος Κοσμάς κατὰ

δας—Ν. Α. Ἀταλάνη. Βιβλίον Κορηστοβασίλη σὰς ἀποστείλαμεν.—Α. Τσ. Καρδίτσα. ἐπιστολή σας ἐλήφθη. ἡ φροντίσμεν δι' ὅσα γράφετε.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἔχοντες νὰ ἀνακοινώσωσι τί ἐπέγινον πρὸς τὸν κ. Γεωργίου Δ. Ἀντώνην ἐκ Σουλίου ὅς διευθύνουσι τὰς ἐπιστολάς των εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἡπείρου» οἱ δὲ μὴ ἐπείγουσιν ὅς ἀναμείνωσιν ἕως ὅτου ὁ ἴδιος δηλώσει τὴν ἀπ' εὐθείας ἐπ' ὀνοματί του διευθύνει τῶν ἐπιστολῶν σας.

Καθότι ὁ κ. Ἀντώνιος ἐγκατέλειπε τοὺς Παργαλιάνους ἀνεπιστρεπτὴ πλεον, τοὺς πόθους σας ἐκπληρῶν καὶ εἰδοποιεῖ ἐγκαίρως πρὸς ὑμᾶς τοῦτο.

Γ. Α.

— Πῶς μπίρομ' μετὰ τί τρόπο;

— Πασᾶ μου γνωστὸς εἶσαι, τί χάτι ἔχω γὰρ νὰ δώσω γνώμην 'ς τὴν ἀφεντιά σου.

— Ἐγὼ που σ' ἐρωτῶ μπίρομ' νὰ μοῦ δώσης τζουβάπι.

— Πασᾶ μου τὸ καλὸ εἶνε νὰ τουρκέψουν καὶ οἱ ἄλλοι Κουτσιώτες διὰ νὰ περάσωμε ἀδελφικὰ καὶ μετὰ ἀγάπην ἐπειδὴς ἔχομεν καὶ συγγένεια ἀναμεταξύ μας· δίνομεν καὶ πέρνομεν κορίτσα γιὰ γάμον.

— Νὰ τοὺς τουρκέψωμεν λοιπὸν ὥρὲ Μέτσε τοὺς Κουτσιώτες; αἱ;

— Ἡ ταπεινὴ μου γνώμη πασᾶ μου.

— Ἀμ πῶς νὰ κάμωμεν λοιπὸν διὰ νὰ τοὺς τουρκέψωμεν;

— Πασᾶ μου νὰ στείλῃς μιὰ διαταγὴ νὰ φέρῃς ὅλους ἐδῶ τοὺς μουχταροδημογέροντες καὶ τοὺς προκρίτους καὶ ἐδῶ νὰ τοὺς εἴπῃς τὸ σχέδιόν σου. Αὐτοὶ θὰ ἐρθοῦν ἀμέσως, δὲν μποροῦν νὰ κάμουν διαφορετικὰ γιατί ξέρουν πῶς τὰ πάθαν οἱ Χορμοβίτες (1).

τὰ ἔτη ἐκεῖνα περιερχόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὰ μέρη τῆς Ἡπείρου καὶ Ἀλβανίας εἶχε φθάσει μέχρι τῆς Μουζακίας (τοῦ Βερατίου) ἐνθαυρύνων τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν ἐμμονὴν τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ των. Ἐπισυνάπτοντες ὡς αὐτογράφον ἐπιστολὴν τοῦ ἐντυχούσαν ἡμῖν ἡ ἐπιστολὴ ἀποτείνεται πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Σενίτσα τῆς περιφέρειας Δελβίνου. Ἰδοὺ αὕτη. «Εὐγενέστατοι ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ οἱ κατοικοῦντες τὸ χωρίον Σενίτσα σὰς ἀσπάζομαι καὶ παρακαλῶ τὸν Ἅγιον Θεὸν διὰ τὴν ὑφ' ὑμῶν καὶ σωματικὴν σας ὑγείαν ἐγὼ ὡς δούλος ἀνάξιος, ἀδελφοὶ μου. Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, περριεργόμενος καὶ διδάσκων τὸ κατὰ δύναμιν μὲ ἀδείων τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἐδῶ εἰς τὴν χώραν σας καὶ βλέποντας ὅτι δὲν ἔχετε σχολεῖον νὰ διαβάζωσι τὰ παιδιὰ σας γωρὶς πληρωμὴν, ἐπαρακίνησα τοὺς χριστιανούς καὶ ἐδῶσα καὶ ἐγὼ τὸ κατὰ δύναμιν καὶ προαίρεσιν διὰ τὸ σχολεῖόν σας· πρέπει δὲ καὶ ἡ εὐγενία σας νὰ βοηθᾶτε πάντοτε τὸ σχολεῖόν σας ἐκ ἰδίων πόρων ἢ κοινῶς ἀπὸ τῆς χώρας, ἢ ἀπὸ βακουφίας διὰ νὰ λάβετε καὶ παρὰ Θεοῦ τὸν μισθόν σας καὶ τιμὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων εἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ ὀφεισμένος νὰ παρακαλῶ τὸν Κύριον τὸν εὐλογούντα τὰ πάντα, νὰ εὐλογήτῃ τὴν χώραν σας καὶ τὸ σχολεῖόν σας καὶ τὰ παιδιὰ σας καὶ νὰ σὰς ἀξιώσῃ νὰ ζήσετε καὶ ἐδῶ καλὰ καὶ θεάρεστα καὶ εἰς τὸν Παράδεισον νὰ σὰς βάλῃ, νὰ χαίρεσθε καὶ νὰ εὐφραίνεσθε νὰ δοξάζετε τὴν Ἁγίαν Τριάδα, Ἀμήν.

«Ταῦτα καὶ ὑγιαίνετε ἐν Κυρίῳ».

αψὸβ Ἰουλίου κη.

ΚΟΣΜΑΣ ἱερομόναχος καὶ εὐχέτης σας.

Πλείοτερον περὶ ἁγίου Κοσμά βλέπει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ ὑπὸ Ἀραβαντινοῦ καὶ τὴν τοῦ Τριφ. Εὐαγγελίδου.

1. Τὸ Χόρμωδον μέχρι τοῦ 1774 ἦν χριστιανικὸν χωρίον· ὁ Ἀλῆς μετὰ πλείστας καὶ μεγίστας ἀντιστάσεις τῶν χωρικῶν τούτων κατάρθρωσε τέλος νὰ καταστρέψῃ αὐτὸ ἄρδην. Ἐστρεψε πρὸς αὐτοὺς ἄγριον μίσος διότι οὗτοι διὰ τοῦ προκρίτου αὐτῶν Τσαοῦς Πρίφτη συλλαβόντες τὴν μητέρα τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καὶ αὐτὴν τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Γαρδικιώτες (ἰδ. ἱστορ. Ἀλῆ πασᾶ ὑπὸ Ἀραβαντινοῦ). ὁ Ἀλῆς καταστρέψας τὸ Χόρμωδον μετώκισεν εἰς αὐτὸ Τούρκους ἐκ τοῦ χωρίου Γολέμι τοῦ τμήματος Κουρβελισίου· ἔκτοτε δὲ οἱ Χορμωβίται διεσπάρησαν μεταβάλλοντας ἄλλοι εἰς Μ. Ἀσίαν ἄλλοι εἰς Κρήτην, Ἑλλάδα καὶ ἄλλαχοῦ. — Περὶ τοῦ Τσαοῦς Πρίφτη διηγούνται ὅτι ὁ Ἀλῆς συλλαβὼν αὐτὸν ἐπέρασεν εἰς ὄβελόν καὶ ἔθεσεν εἰς πυράν. Ἐνῶ δὲ ὁ καίτοι κατεστάζεν ὁ Ἀλῆς ἀπήγγειλε τὸ ἐξῆς ἀλβανικὸν τρίστιχον.

Τσαοῦς Πρίφτ Τσαοῦς ὡς λίπος καὶ κηρὸν ὡς λωσσα, καὶ ὅμως δὲν σε κουλόβα-ντοτ μπεσενετα ἀλλαξοπίστησα νταρόβα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ

«Universitate»

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ

Τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο καφενεῖον νεωστὶ ἠνέκα τὰς πύλας αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν Βουκουρεστίῳ κακόν, διευθυόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ εὐέλπιδος νέου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Ἡπειρώτου ἐκ τῆς κωμοπόλεως Γρεβενῆ τῆς Ζαγορί παραέχει πᾶσαν πληροφορίαν εἰς πάντα ἑλληνικὸν ἀφικνούμενον εἰς Βουκουρεστίον. Συνιστῶμεν κῶς τὸ καφενεῖον τοῦτο εἰς πάντα Ἡπειρώταις εἰς πάντα ἑλλήνα διερχόμενον ἐκ Βουκουρεστίου.

Ὁ Ἀλῆς ἔσται ὀλίγον σκεπτικὸς εἰς ἀστραφεῖς πρὸς τὸν Ἀλῆκον διέταξε νὰ ἐλθῇ ὁ γραμματεὺς του· τούτου ἐμπανισθέντος τάματα διέταξε νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν διὰ νὰ ἐλθῶν ἐν Κουτσιώται. Ἰδοὺ αὕτη.

«Εἰς ἐσὰς ἀγαπητοὶ μου Κουτσιώτες, εἰς ἐσὰς» νὰ Δέκα Κύρκο, Παπᾶ Νίκα, Γκίνο Δήμας, Σπύρο Ντέντε, Σπύρο Θανάση, Δέκα Παρῶ, Γκιώνη Σπύρο, Κέντρο Μίχο, Ντέντε Κίτρο, Θανάς Πρύσια, Θωμᾶ Στέφα, Γκιὰ Δέσκα, Κοντὴλ Δάμε, Γόλε Κιάφα καὶ ἄλλους ἐσὰς τοὺς ἰδικούς μου ἀνθρώπους αὐτοὺς στέλνω μαζὺς (ἐπιτήδεος) τὸν ἰδικόν μου Σούλιο καὶ ἄμα λάβετε τὸ παρόν μου ἀμείνω νὰ κινήσῃτε τὰ ἀνω ὀνόματα μαζὶ καὶ ἄλλους συγχωριανούς σας νὰ ἐρῇτε ἐδῶ ὅτι σὰς ἔχω κουθέντα νὰ σὰς ἐμῖλησιν καὶ συμφέρον σας καὶ νὰ μὴ κάμετε διαφορετικὰ ὅτι τζουβάπι δὲν μοῦ δίδετε 1. ΑΛΗΕ

Ἐκίνησεν ἐξ Ἰωαννίνων περὶς ὁ Σούλιος πορευόμενος μετὰ τὴν διαταγὴν ταύτην εἰς τὸ Κούτσι.

Μεταξὺ τῶν μνημονευθέντων προκρίτων Κουτσίου ἦτο καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Νάσου ὑπηρετῆς τοῦ Ἀλῆ, ὁ Σπύρο Θανάσης.

Ὁ Σούλιος ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἐφθασεν Κούτσι καταλύσας τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν αἶσαν Παπᾶ Νίκα, ἀπὸ πρωῒας δὲ τὴν ἐπαύριον κατέσας τὸν μουχτάρην τοῦ χωρίου ἐμήνυσεν ὅτι πρέπει διαταγὴν ἀπὸ τῶν Βεζύρ-Ἀλῆ-πασᾶ καὶ πρέπει νὰ συναχθοῦν ὅλοι οἱ χωρικοὶ ὅτι ἐκαστὸν ἐλθόν εἰς τὸ μεσοχωρίον παρὰ τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν πλατείαν, ἐνεφανίσθη καὶ ὁ Σούλιος μετὰ τοῦ παπᾶ Νίκα εἰς ὃν καὶ ἐδῶκε τὴν διαταγὴν νὰ ἀναγνῶσθαι εἰς ἐπήκοον.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ἐπικολούθησαν ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας νεκρική σιγὴ, πάντων κατω νεονόντων καὶ διανοουμένων καθ' ἑαυτοὺς τί ἀρὰ γὰ νὰ ἐσθμαίνεν ἐκεῖνη ἡ ἐντομὴ καὶ φιλικὴ πρόσκλησις;

Ἀπεφάσισε τότε νὰ λύσῃ τὴν σιγὴν εἰς τῶν παρισταμένων ὁ Γκίνο Δήμας ἐμῖλησας ἐξῆς περίπου.

«Ὅλοι μας ξέρομεν ἀγαπητοὶ συγχωριανοὶ ὅτι τὸ χωριὸν μας κηνένα κακὸν δὲν ἐκαστὸς εἰς τὸν Βεζύρ-Ἀλῆ-πασᾶν οὕτε εἰς τὸν πατέραδες του οὕτε εἰς κανένα ἄλλον συγγενὴν δικόν του ὅπως ἐκάμαν τὸ Γαρδικί καὶ τὸ Χόρμωδον· ἐμεῖς ἔχομεν σταθῇ φίλοι εἰς τὸ ὅτι καὶ αὐτὸ πάντοτε· γι' αὐτὸ εἶμαι τῆς ἰδέας νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ αὐθέντη μας· διότι ἀλλίως θὰ τὸν δώσωμεν ἀρρογῶς νὰ ἔχη παράπονον ἀπ' ἡμᾶς χωρὶς καμμιὰ ἡτιάζ· πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ἀμέσως».

(ἀκολουθεῖ)

1. Τὰ μνημονευθέντα ὀνόματα ὑπεγράψαντες ὁ Ἀλῆς Σούλιος.

2. Πρωστὸν ὅτι ὡς πάντοτε ὁ Ἀλῆς ὑπεδέχοντο ἄλλοι πρὶν ἐνα συγκαλύψῃ τοὺς καταχθονίους σκοπούς· οὕτω καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

3. Ὁ Μέτσε Μπόνος κατὰ τὸ διάστημα ταύτου πρέσβησε πρὸς Ἀλῆ ὅτι συμφέρον αὐτῷ ἦτο νὰ ἐξέλκῃ μίσσην πᾶσαν τὴν Ἡπείρον διὰ νὰ μὴ ἔχῃ εἰς τὸ ἐπὶ φροντίδας εἰς τὴν διακρίσιν αὐτοῦ· πλὴν ὁ Ἀλῆς ἀπερρίψε τὸ σχέδιον αὐτὸ σκεπθεὶς ἐν πρώτοις ὅτι τὸ πιστοτέρους ὑπηρετὰς εἶχε χριστιανούς καὶ οὐκ ἄλλους προαγωγὴν ὥφειλε εἰς τὸ χριστιανικὸν στοιχείον κατὰ τὸ πλείστον καὶ τέλος διότι αὐτοὺς οὕτως ὁ Ἀλῆς εἶχε τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν θρησκείαν του ὥστε νὰ μολήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλὰ πᾶν ὁπερ ἐπράττε τῶν συμφερόντων του τὸ ἐπράττεν.